

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 2310/05
02.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Borivoja Bunjevačkog i Zoje Popović, članova veća, sa savetnikom Gordanom Bogdanović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca Preduzeća "AA", koga zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv rešenja tuženog Ministarstva trgovine, turizma i usluga Republike Srbije, br. 334-00-01380/2003-05 od 24.12.2004. godine, u predmetu inspekcijskih mera, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 02.2.2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva trgovine, turizma i usluga Republike Srbije, br. 334-00-01380/2003-05 od 24.12.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem menja se rešenje tržišnog inspektora ovog ministarstva, Odeljenja u Kragujevcu br. 334-6490/1/2003-06 od 15.9.2004. godine tako da se roba oduzima od tužioca samo na osnovu čl. 45. st. 1. tač. 2. Zakona o uslovima za obavljanje prometa robe, vršenje usluga u prometu robe i inspekcijskom nadzoru jer nema osnova za oduzimanje robe na osnovu čl. 45. st. 1. tač. 1. navednog zakona.

Inače, prvostepenim rešenjem od 15.9.2004. godine od tužioca je oduzeta roba namenjena prometu i zatečena u vozilu registarskih oznaka aa u mestu BB i to taksativno navedena od tačke 1. do tačke 32. dispozitiva tog rešenja.

U tužbi kojom pobija zakonitost osporenog rešenja zbog nepravilne primene zakona, nepostupanja po pravilima postupka, nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja i iz utvrđenih činjenica izvedenog nepravilnog zaključka u pogledu činjeničnog stanja, punomoćnik tužioca ističe da se u konkretnom slučaju radi o prometu robe u maloprodaji, po kome je kupcu VV izdat uredan maloprodajni račun. Ukazuje da je kupac robu odmah platio i zamolio da mu se kupljena roba dopremi do GG, tako da se ne radi o isporučivanju robe, kako to pogrešno navodi tuženi, pa u tom smislu nema ni potrebe za navođenjem podataka koji prate takvu nabavku. Takođe ističe da je dispozitiv osporenog rešenja nerazumljiv, pa predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeno rešenje, kao i da obaveže tuženog da tužiocu vrati oduzete stvari po spisku od broja 1 do 24 i da mu naknadi troškove ovog spora.

U odgovoru na tužbu, tuženi organ je ostao pri navodima iznetim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu, kao neosnovanu, odbije.

Po oceni navoda tužbe, odgovora na tužbu i svih spisa ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba osnovana.

Prema obrazloženju osporenog rešenja, tuženi je odluku kao u dispozitivu istog doneo sa razloga što je našao da je pravilno prvostepeni organ rešavajući u ponovnom postupku utvrdio da je tužilac u svom poslovanju učinio propuste s obzirom da se račun koji je pratio spornu robu u prevozu, a koji je izdao tužilac, ne može smatrati propisanom ispravom o nabavci i prevozu robe budući da isti ne sadrži tačan naziv i adresu prodavca robe, kao i mesto odakle je roba isporučena, tačan naziv i adresu kupca robe, tj. mesto gde se roba isporučuje i podatke o prevozniku robe. Na osnovu toga pravilno je ožalbenim rešenjem oduzeta roba od tužioca zatečena u prevozu po računu br. 617/03 od 17.9.2003. godine, osim robe pod tačkom 10, jer ista nije bila zatečena u vozilu u momentu kontrole, s tim što je tuženi organ našao da je greškom prvostepenog organa navedeno da su se stekli uslovi za oduzimanje robe na osnovu odredbe čl. 45. st. 1. tač. 1. i 2. Zakona o uslovima za obavljanje prometa robe, vršenje usluga u prometu robe i inspekcijskom nadzoru, budući da nema osnova za primenu tač. 1., pa je tuženi osporenim rešenjem, pozivajući se na odredbu čl. 229. st. 3. Zakona o opštem upravnom postupku, izmenio prvostepeno rešenje u tom delu tako da se roba oduzima samo na osnovu čl. 45. st. 1. tač. 2. navedenog zakona.

Međutim, prema nalaženju Vrhovnog suda, ovaj spor se za sada ne može raspraviti na osnovu činjenica utvrđenih u upravnom postupku zbog toga što su u upravnom postupku povređena pravila postupka od uticaja na rešavanje stvari. Naime, tuženi organ je osporenim rešenjem izmenio ožalbeno rešenje pravilno se pozivajući na odredbu čl. 229. st. 3. Zakona o opštem upravnom postupku, ali je pri tom propustio da u skladu sa tom procesno-pravnom odredbom odluči i o samoj žalbi, čime je postupio suprotno odredbi čl. 198. st. 1. i 2. Zakona o opštem upravnom postupku, kojim je, između ostalog, propisano da se dispozitivom rešava o predmetu postupka u celini i da dispozitiv mora biti kratak i određen. Stoga je u ponovnom postupku potrebno otkloniti ovaj propust i u skladu sa primedbama suda doneti pravilno rešenje po žalbi tužioca.

Vrhovni sud je navod tužbe u vezi naknade troškova spora ocenio neosnovanim, s obzirom da je odredbom čl. 60. Zakona o upravnim sporovima izričito propisano da u upravnim sporovima svaka stranka snosi svoje troškove.

Sa iznetih razloga, nalazeći da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je, na osnovu odredbe čl. 41. st. 2., a u vezi odredbe čl. 38. st. 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu ove presude. U ponovnom postupku tuženi organ je vezan pravnim shvatanjem suda i primedbama u pogledu postupka na osnovu odredbe čl. 61. istog zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 02.2.2006. godine, U. 2310/05

Zapisničar, Predsednik veća - sudija,

Gordana Bogdanović, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK